

Kázání: 60. O Božím soudu nad národy

Kázání o naději pro všechny národy.

Kázání

O Božím soudu nad národy

1. čtení: Žalm 87

1 Pro Kórachovce, zpívaný žalm. Na posvátných horách založil svůj chrám .
2 Hospodin miluje brány Sijónu nad všechny příbytky Jákobovy.
3 Slavné věci hlásány jsou v tobě, město Boží!
4 Připomenu Rahaba i Bábel jakožto ty, kdo mě znají, také Pelišteu a Týr s Kúšem, každý z nich se zrodil tady.
5 O Sijónu řeknou: V něm se zrodil ten i onen, a sám Nejvyšší jej činí pevným.
6 Při soupisu lidských společenství Hospodin si zaznamená: Každý z nich se zrodil tady.
7 A dají se do zpěvu a tance: Všechna spása pramení mi z tebe!

2. čtení: Římanům 2, 6 - 16

6 On, odplatí každému podle jeho skutků'.
7 Těm, kteří vytrvalostí v dobrém jednání hledají nepomíjející slávu a čest, dá život věčný.
8 Ty však, kteří prosazují sebe, odpírají pravdě a podléhají nepravosti, očekává hněv a trest.
9 Soužení a úzkost padne na každého, kdo působí zlo, předně na Žida, ale i na Řeka;
10 avšak sláva, čest a pokoj čeká každého, kdo působí dobro, předně Žida, ale i Řeka.
11 Bůh nikomu nestrání.
12 Ti, kteří neměli zákon a hřešili, také bez zákona zahynou; ti, kteří znali zákon a hřešili, budou odsouzeni podle zákona.
13 Před Bohem nejsou spravedliví ti, kdo zákon slyší; ospravedlněni budou, kdo zákon svými činy plní.

14 Jestliže národy, které nemají zákon, samy od sebe činí to, co zákon žádá, pak jsou samy sobě zákonem, i když zákon nemají.

15 Tím ukazují, že to, co zákon požaduje, mají napsáno ve svém srdci, jak dosvědčuje jejich svědomí, poněvadž jejich myšlenky je jednou obviňují, jednou hájí.

16 Nastane den, kdy Bůh skrze Ježíše Krista bude soudit podle mého evangelia, co je v lidech skryto.

Sestry a bratři,

na začátek jedna anekdota z předlistopadové doby. Dohadují se Francouz, Angličan a Čech o národnosti praotce Adama. Francouz uvažuje: „Musel to být Francouz, protože jedině Francouze napadne taková móda, jako je fíkový list.“ Angličan potřese hlavou: „O původu gentlemana, který kvůli ženě obětuje své žebro, nemůže být přece pochyb. Musel to být Angličan.“ Čech na to řekne: „Ten, kdo dokáže jíst kyselá jablka, chodit s holým zadkem a myslet si, že je v ráji, nemůže být jiné národnosti než české.“

Něco na tom vtipu je. My Češi neoplýváme sebevědomím, které mají velmoci. Na druhou stranu si častokrát ale myslíme, že s naším selským rozumem vidíme dál a lépe než jiní. A když na to přijde, že si poradíme sami a vlastně nikoho nepotřebujeme. Než spolupracovat s druhými, radši se uzavřeme v tom našem ráji.

Jaký kraj, taková povaha. Po Češích obývajících kotlinu obklopenou ze všech stran horami nemůže nikdo chtít, aby se chovali jako přímořské národy otevřené do všech stran. Holt dá nám to víc práce navazovat vztahy s druhými, hledat společné cesty a přicházet s nápady ve prospěch všech. Přiznejme si, že zatím v ochotě k mezinárodní spolupráci moc nevynikáme a zájem o užší evropskou integraci postrádáme docela.

Zanechme ale filozofování o české národní povaze a podívejme se, co se o národech dočteme v Bibli. O Češích samozřejmě ani zmínka, v té době jsme byli ještě „na houbách“. Starověkých národů byla spousta a s těmi, co sousedily s Izraelem, bývaly problémy. Nic neobvyklého. Se sousedy tu a tam vznikaly rozepře, jako třeba s Pelištejci, kteří si nárokovali stejné území jako Izraelité. Nebylo to ale nic proti tomu, jaké problémy nastaly, když se národa zmocnila nějaká ta velmoc.

Však to známe z vlastní české historie. V minulém století jsme si svobody užívali jen po několik málo desetiletí. Většinou nás ovládaly velmoci. V případě starověkého Izraele a později Judska se velmoci a jejich nelítostné sevření střídaly jedna za druhou. Začalo to vlastně už v Egyptě, který si z hebrejských kočovníků, předchůdců pozdějších Izraelitů, udělal rovnou otroky.

Z pozdějších uchvatitelů svaté země nemůžeme pominout zejména Babylóňany, kteří vyplenili Jeruzalém a elitu národa odvedli do zajetí. Národní tragédie takových rozměrů se musela nějak projevit i v uvažování Izraelitů. Nejlépe to vidíme v tom, co psali proroci a co zbásnili žalmisti. Proroci byli někdo jako dnešní novináři nebo političtí komentátoři. Žalmisti zase připomínají dnešní básníky, literáty nebo hudební skladatele.

Proroci stejně jako žalmisté si byli vědomi, že za zkázu si může národ sám. Lidé nedrželi při sobě, mocní nedbali na bezmocné a bohatí vydírali chudé. Nahoře se jen politikařilo a zájmy národa jako celku šly stranou. Spravedlnost a vzájemná solidarita byly na nule. Z Božího zákona se stal pouze cár papyrusu, každý se staral jen o sebe.

V takové situaci není divu, že se národ stane snadnou kořistí. Jenže proroci ani žalmisti nebyli žádní kolaboranti. Pokud na vlastní národ nahlíželi kriticky, pak to ještě neznamenalo, že okupanty viděli v lepším světle. Přicházejí naopak s obviněním, že vítězští nepřátelé zneužívají svou sílu, překračují pravomoci dané Bohem, chovají se krutě a nelítostně. A Hospodin to takhle nenechá, protože on má

pro ponížené a bezmocné pochopení. Přejde čas, kdy si všechny národy předvolá a bude je soudit podle toho, zda se chovali spravedlivě nebo svévolně.

Možná vás také, sestry a bratři, v tuto chvíli napadá otázka, jak to ty národy vlastně mají vědět, co je spravedlivé a co není. Každý z nich má přece svá vlastní pravidla a zákony, které vůbec nemusí být ve shodě se zákonem Božím. Jak je bude Hospodin soudit, když neznali jeho pravidla hry?

Tahle otázka má rozhodně něco do sebe. Nemají vlastně mocní právo sloužit falešným bohům, nemají právo chovat se zle a bezohledně když si to předtím nechali zapsat do svých zákonů? Není snad legální, když si dnešní mocní upravují zákony tak, aby byli ještě mocnější, případně ještě bohatší?

Apoštol Pavel tenhle problém řeší v listu do Říma. Má za to, že úlohu Božího zákona v životě lidí, kteří Boží pravidla neznají, sehrává svědomí. Svědomí člověka jednou obviňuje, podruhé ho zase hájí. Jedná se o jakýsi vnitřní kompas, kterým jsme vybaveni. Ve svém srdci každý ví, že pokud se k druhým chová tak, jak sám chce, aby se druzí chovali k němu, pak to nemůže být špatně.

Ty, kdo jsou sobci, lžou a jsou nespravedliví, píše Pavel, čeká Boží trest a vůbec nezáleží na tom, jestli znají Boží zákon nebo ne, jestli chodí do kostela nebo nechodí, jestli patří do církve nebo s ní nechtějí mít nic společného. Naopak před těmi, kdo vytrvale konají dobro, se otevře nový život.

Tady Pavel ale ještě nekončí. Z vlastní zkušenosti ví o špatném svědomí, které nám sděluje, že nejsme dostatečně dobří, že selháváme nebo že si něco nalháváme, a to nás může srážet k zemi. K tomu je třeba se postavit čelem, radí apoštol. Přiznat si, že jednoduše nejsme dokonalí, že se někdy víc, někdy méně Pánu Bohu ztrácíme.

Naštěstí byl za naše provinění už dřív, jaksí předem, odsouzen Boží Syn. Když uvěříme, že jsme díky tomu nejvyšším soudem osvobozeni, můžeme naše špatné svědomí nechat resetovat a pustit se do zápasu se zlem v nás a kolem nás s novou vervou.

Národy, které místo spravedlivého a milosrdného Boha uctívají všelijaká božstva falešná, jako jsou třeba moc, síla nebo hrubý národní produkt, to samozřejmě mají těžší. Mohou špatné svědomí vypnout, ale pak už obvykle není rady ani pomoci. Národy s vypnutým svědomím se poznají podle toho, že hledají vinu vždycky a zásadně u těch druhých. Takový postoj ovšem nikam nevede, lépe řečeno vede do pekla.

Takhle se tedy na věc dívá apoštol Pavel. Starozákonní proroci a žalmisti sice o svědomí nic nepíší, ale jakoby předpokládají, že národy jakési základní povědomí o tom, co je dobré a co zlé, mají. A jednou, až Hospodin národy roztrídí, všechny se sejdou v Jeruzalémě, na svaté hoře Sion, kde stojí Hospodinův chrám a kde spočívá jeho přítomnost.

Sejdou se tam ne snad proto, aby se všichni lidé stali Izraelity, Židy nebo snad křesťany, ale aby načerpali potřebné informace jak novelizovat své národní zákoníky, jak upravit jednotlivé paragrafy tak, aby odpovídaly novému věku pokoje a spravedlnosti.

Kde jinde tyhle informace získat, než přímo u zdroje, u spravedlivého a milosrdného Hospodina. Je to on, kdo otevírá novou éru, kdy už proti sobě národy nepozvednou meče, kdy každý bude žít pod svou vinnou révou a pod svým fíkovníkem a nic ho nevydělá (Micheáš 4, 3 - 5). (V naší zeměpisné šířce by prorok nejspíš napsal, že každý bude žít vedle svého rybízu a pod svým ořešákem.)

V biblické sbírce žalmů je jeden, který je skutečně unikátní. Žalm 87. Jeho výjimečnost spočívá v tom, že namísto ujišťování, že Hospodin bude soudit národy a že se všechny sejdou v chrámu na Sionu, jak se s tím setkáváme v jiných žalmech, zpívá na trochu jinou notu. A sice, že každý národ bude mít ze Sionu rodný list.

Nevěříme vlastním očím, když čteme, že rodný list z místa, kde spočívá Hospodinova přítomnost, budou mít také Egypťani, Babylóňani nebo Pelištejci, všechno národy, s nimiž měli Izraelité ty nejhorší zkušenosti. Myslím, že žalmista, který něco takového napsal, musel dobře vědět, co je to odpuštění.

A národy si budou vyprávět, že ten a tamten a támhleten se taky narodili na Siónu a že díky tomu je nyní to naše mezinárodní společenství pevnější, než kdy předtím. A Hospodin, když otevře nebeskou matriku národů, poznamená si po okraji: Každý národ se narodil na Siónu. Jinými slovy: Každý národ se mnou, Bohem, nechal inspirovat, každý přijal za svůj zákon pravdy, solidarity a spravedlnosti. Není to báječné?!

Samozřejmě že je to zatím jen básnická licence, poetická vize. Můžeme si myslet, že k tomu nikdy nedojde. A nebo se, ve shodě s posledním veršem žalmu, můžeme dát do zpěvu a tance. Stejně jako dávní Izraelité a Izraelitky, když v procesí vystupovali na chrámový okrsek, tancovali a zpívali o naději, že svět se jednou promění. Zpívali o naději, že jednou budou mít všechny národy stejný rodný list a už nebudou potřebovat meče, protože se už nebudou vzájemně děsit.

Sestry a bratři, přidejme se. Na veselé tancování tu není dost místa, ale na novou nadějnou notu se v našich srdcích místo jistě najde.

PeČ

SPCH 1. 8. 2021

Můžete také navštívit naši facebookovou stránku [Baptisté - Česká republika](#) nebo facebookovou skupinu [Zpravodaj baptistických sborů](#)